

**Op vrijdag 27 maart 1998
overleed in ons huis van Hoboken
onze medebroeder**

Jozef Verhaeghe
salesiaan van Don Bosco

300400

300400

Jozef Verhaeghe **salesiaan van Don Bosco**

Hij was 87 jaar

Hij werd geboren te Moorsel op 6 juni 1910

Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden op
25 augustus 1932

Hij deed zijn eeuwige professie te Oud-Heverlee op 1 juli 1938

Hij werd priester gewijd te Oud-Heverlee 05 januari 1941

1931-1932	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1932-1934	Grand-Halleux	post-noviciaat
1934-1937	Hechtel	leraar-assistent
1937-1941	Oud-Heverlee	theologie
1941-1947	Hechtel	leraar-assistent
1947-1948	Herent	econoom
1448-1949	Remouchamps	leraar
1949-1956	Sint-Pieters-Woluwe	assistent
1956-1996	Sint-Pieters-Woluwe	boekhouding propaganda op rust
1996-1998	Hoboken	rust en verzorging

Overleden te Hoboken op 27 maart 1998

Homilie

Geachte familie, beste medebroeders en goede vrienden van Jozef,

In volle voorbereiding op Pasen is onze medebroeder Jozef heel rustig in stilte van ons heengegaan in de nabijheid van zijn lieve zus Maria. Met veel zorg omringd door onze medebroeders en personeelsleden van Hoboken, heeft hij na een lang gevecht met de dood afscheid genomen en de stap naar de overkant gezet, naar Zijn en onze God bij wie hij nu voorgoed mag thuiskomen. Ook aan hem zegt Jezus: *'Jozef, kom tot Mij nu je uitgeput zijt en onder lasten gebukt. Ik zal je rust en verlichting schenken'*.

Het leven van Jozef, mijnheer Verhaeghe, of Jefke (zoals wij hem graag noemen) doet mij denken aan het beeld van Don Bosco over de pergola. Al wandelend door de rozentuin van het leven heeft hij er de schoonheid van genoten, maar ook de doornen gevoeld. Voor onze ogen waren deze doornen vaak onzichtbaar, maar voor hem des te meer voelbaar. Hij schreef het op 16 juni 1931 vanuit St. - Denijs-Westrem in zijn aanvraag om toegelaten te worden tot het noviciaat bij Don Bosco: *'Ik heb lasten gekend, echte hinderpalen die zich opwierpen om mijn doel te dwarsbomen. Van 12 jaar af ving ik mijn humaniorastudies aan. De ondergrond bleek soms zwak, doch ondanks meerdere moeilijkheden, ben ik toch gekomen niet waar ik wilde, maar waar God mij wilde. Zijn stem klonk soms misschien onhoorbaar, mij twijfelachtig in 't oor, doch Zijn hand leidt de beminde en wat God bewaart, is wel bewaard. Ik denk nog aan onze goede onderpastoor Rutsaert die mij in 1929 thuis kwam opzoeken en mij vroeg of ik eens mee wilde gaan naar Woluwe bij de paters salesianen. Daar werden wij vriendelijk ontvangen. Na anderhalve trimester thuis zitten mocht ik terug naar school bij Don Bosco. Nu noem ik mij graag een kind van Don Bosco'*.

Jozef heeft steeds met genoeg gesproken over Moorsel, waar hij op 6 juni 1910 geboren is. Hij was de derde uit een gezin van 5 kinderen.

Met veel liefde en genegenheid vertelde Jozef mij graag over zijn diep gelovige en ingoede ouders. Als kleermaker en uitstekend trommelaar in de fanfare was vader een bekend dorpsfiguur. Uit de verhalen van Jozef blijkt ook zijn sterke band met zijn broer priester, Eduard, zijn zus Elza, die kloosterzuster was bij de zuster Annunciaten van Heverlee en zijn jongere zussen Maria en Alice.

Jozef deed zijn eerste 4 jaar van zijn humaniora in Asse bij de missionarissen van de H. Hart. Zojuist hoorden wij in een schrijven van hemzelf hoe hij, dank zij de onderpastoor van Moorsel, met Don Bosco in contact gekomen is. Hij deed de poësis te Hechtel en de retorica te St. - Denijs-Westrem.

In augustus 1931 begon hij zijn noviciaat in Groot-Bijgaarden. Op 12 juni 1932 deed hij zijn aanvraag opgenomen te worden in de congregatie. Hij deed het met deze woorden: *'Na 3 jaar het salesiaans leven van nabij beleefd te hebben en het voor en tegen gewikt en gewogen te hebben, na raad gevraagd te hebben, vraag ik u, mijnheer directeur, om mijn aanvraag tot opname in de congregatie van de salesianen van Don Bosco te willen indienen bij de bevoegde overheid. Ik heb die opoffering, dat werken van de salesianen moeten bewonderen. Ik ben vroeger in een totaal ander midden opgevoed. Die liefde en genegenheid van leerling tot leraar en vooral wederzijds heeft mij vooral aangespoord om toe te treden tot die congregatie. Priester worden is altijd mijn levensideaal geweest om anderen wel te doen en mijn eigen ik helemaal te vergeten. Ik wil kloosterling worden om anderen de hemel te bezorgen en mijn eigen heil des te zekerder te bewerken, geholpen door Gods genade. Jezus wil ik zoveel mogelijk benaderen vol liefde. Ik hoop een goed priester te mogen worden, een bidder echt doordrongen van liefde. Een priester die niet heilig is, zal de anderen niet heiligen'.*

De levensdroom van Jozef ging in vervulling na 2 jaar filosofische studies in Farnières, 3 jaar triënnaat in Hechtel en 4 jaar theologische studies te Oud-Heverlee; op 5 januari 1941 werd hij tot priester gewijd.

Na zijn initiële vorming werd hij opnieuw benoemd in ons huis van Hechtel als leraar-assistent. In 1947 werd hem gevraagd als econoom mee te werken aan een nieuwe stichting: het jongenste-huis te Herent, dat later naar Vremde verhuisde. Na slechts één jaar Herent werd op Jozef een beroep gedaan om in de technische school te Remouchamps Nederlands te onderwijzen. Zijn benoeming naar St.-Pieters-Woluwe in augustus 1950 werd door hem als een stukje bevrijding ervaren, want in Remouchamps had hij het moeilijk. In St.-Pieters-Woluwe was Jozef 7 jaar assistent in de schrijnwerkerij en daarna werd hij aangesproken voor de boekhouding en nog later voor de propaganda. Het zijn jaren geweest vol toewijding. Tijdens de speeltijden was hij altijd bij de jongens op de zogenaamde 'benedenspeelplaats'. Voor vele mensen was hij in zijn propaganda een luisterend oor. Met zijn inspirerende brieven, geschreven met zijn mooi handschrift, zowel in het Nederlands als het Frans, heeft hij vele mensen getroost en bemoedigd.

Jozef was het biddend hart van onze gemeenschappen: zijn getijdenboek en rozenhoedje waren hem zeer dierbaar in zijn contacten met God en onze Moeder Maria. Hij hield van alles wat mooi was: literatuur (liefst over zijn eigen geboortestreek), schilderkunst, zang en muziek met enige voorkeur voor fanfare- en marsmuziek. Enthousiast kon hij vertellen over de meest gespeelde sporten van zijn geboortestreek: kaatsen en voetbal. Zijn gevatte, onverwachte tussenkomsten en de manier waarop hij mensen kon typeren, hebben ons vaak doen schaterlachen.

In ons rust- en verzorgingshuis van Hoboken, waar hij sedert november 1996 als één van de eerste bewoners verbleef, heeft hij de lasten van de oude dag moedig gedragen. Ook daar was hij,

zolang hij kon, zeer trouw aanwezig in de eucharistieviering en het bidden van het rozenhoedje.

Mijnheer Verhaeghe heeft ons geen grote geschriften of toespraken nagelaten. Wel blijft in onze herinnering zijn rotsvast geloof, zijn dienstbaarheid en edelmoedige gave van zichzelf, zijn trouw in gebed en geloftebeleving, maar vooral zijn eenvoud. Met Jezus kunnen wij bidden: *'Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, om dat Gij deze dingen verborgen gehouden hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kinderen, aan eenvoudigen'*.

Jozef,
zo vaak heb je de woorden van de apostel Paulus beluisterd:
'Als Christus niet verrezen is, dan is ons geloof waardeloos en als wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gesteld hebben,
dan zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen'.
Maar met Paulus durven wij uitroepen:
'Zo is het! Christus is opgewekt uit de doden...
Zoals allen sterven met Christus, zo zullen ook allen met Christus verrijzen'.

Jozef, je hebt steeds geleefd in de hoop
dat je leven zal openbreken naar ongekende vergezichten.
Heel je leven heb je als salesiaans priester,
vertrouwend op God, gewerkt en gebeden
en in al je eenvoud wonderen van goedheid verricht.

Dankbaar nemen wij afscheid van je
en vertrouwen je toe aan onze liefdevolle God.
Wees voor altijd gelukkig bij Hem
samen met onze Moeder Maria en Don Bosco,
je familieleden en onze vele geliefde medebroeders.

Piet Palmans
provinciaal
Groot-Bijgaarden, 2 april 1998

Jozef,

dankbaar om zoveel
nemen we afscheid van jou.

Jouw familieband was heet intens.
Een weekend Heverlee was een feest.
Jouw zus Maria was er als een engel voor jou.
Je was er zo blij en gelukkig om.

Bij Don Bosco leefde je met hart en ziel.
Trouw en stipt in de assistentie bij de jongeren,
begaan met de gewone mens in jouw propaganda.
Enthousiast voor de voetbal,
geboeid door de fanfares en marsmuziek.
In Sint-Pieters-Woluwe was je echt thuis.

Veel grote theorieën en plannen had je niet,
je was een meester in het alledaagse.
Een opbeurend woord, een luisterend oor,
een begrijpende glimlach, een mild hart.

Bidden hoorde in je leven thuis.
Liederen zingen met jouw broeders deed je graag.
Brevieren in de stilte van je kamer,
het rozenhoedje altijd bij de hand,
mijmeren in de kapel bij de Heer.

Oud geworden, bleek wie je was:
anoniem en onopvallend,
zelfredzaam zolang het kon,
schalks en geestig op het gepaste moment,
geduldig bij ziekte en pijn.
Gelaten in wat komen moest.

Afscheid nemen is je danken
en geloven dat je thuis gekomen bent bij God
en bij alle dierbare salesiaanse heiligen.

Alix Cloutte

